

Poglobljeni pogled na reinkarnacijo

V predhodnem smo izvedeli veselo vest, da se bo nam ljudem te zemlje - ko bomo prestali vse težke preizkušnje in stiske tega zemeljskega življenja - zahvaljujoč odrešitvenemu dejanju Jezusa Kristusa odprla najkrajša pot v bližino Boga, našega ljubečega Očeta. S tem našim zemeljskim popotovanjem si pridobimo Božje otroštvo in si lahko s tem zelo skrajšamo pot skozi onstranska kraljestva. Če se bomo iz čiste ljubezni do Gospoda ločili od vsega posvetnega in materialnega in bo On postal cilj vsega našega truda in hrepenenja, ko mu bomo dali prednost pred vsem ostalim, tedaj bomo po odložitvi zemeljskega telesa takoj prispeli v najvišje kraljestvo ljubezenskih nebes, kjer Svojim viden prebiva Gospod Sam.

Tako so vse diskusije in prepiri o tako imenovanem nauku o reinkarnaciji postali povsem drugotnega pomena. Normalna pot človeške duše, ki je, zapletena v angelov padec, razpadla v materialni prah in je potem zahvaljujoč Božji milosti znova našla v celoto, je, po inkarnaciji (utelešenju) v njenem materialnem telesu, enkratna pot preko te zemlje. Po ločitvi od materialnega telesa vstopi ta osvobodjena duša v veliko onstranstvo, ki je od pekla do nebes prežeto z Božjo ljubeznijo. Če je ta pot po Božji postavi za vse ljudi pravilo, kaj naj bi potem s pretiranim poudarjanjem sila redkih izjem?

Medtem smo se naučili, kako zelo Gospod tako v dobrem kot v slabem spoštuje svobodno voljo Svojih personalnih bitij. Neka duša, ki je po svoji telesni smrti prešla v duhovno kraljestvo onstranstva, iz te velike duhovne svobode ne sili več nazaj v časovno-prostorsko utesnjenost snovnega sveta, ko pa so ji vendar tamkaj, na drugi strani, v največji svobodi na voljo vse razvojne možnosti, ki so ji bile pod pritiskom materije zaprte. Te duše ne hrepenijo po vrnitvi, celo peklenki duhovi ne. Če bi bila reinkarnacija pravilo, kakor je pomotoma zastopano v drugih religijah, bi bilo celotno odrešitveno delo Jezusa Kristusa brez vsakega smisla in odvečno.

Medtem ko so v dolgem zaporedju razvoja naravnih duš posamezni delčki ali atomi duše na poti skozi svet mineralov, rastlinstva in živalstva, pri svoji višji diferenciaciji zelo pogosto reinkarnirani, na primer tako, da so ti atomi duše sestavljeni ali zbrani v vedno višje živalske duše - se končno sestavljena človeška duša praviloma le enkrat samkrat inkarnira kot človek na zemlji ali kakšnem drugem nebesnem telesu, da bi po ločitvi od tega snovnega telesa za vse večne čase živela naprej v duhovnem kraljestvu onstranstva.

Ta nauk o razvoju naravnih duš, ki odobrava zgolj partikularne reinkarnacije, ne pa tudi personalno-individualne reinkarnacije, je nedvomno bil sestavni del prarazodetja in že tisočletja skrit v vedenju mnogih ljudstev. Med zapleteno zgodovino človeštva pa je bil vse bolj onesnažen in popačen. Delne reinkarnacije dušnih atomov v vse višje

življenjske oblike so postopoma bile napak razumljene in v svojem smislu pomešane. Tako je pri azijskih ljudstvih nastal zmoten nauk o preseljevanju duš, ki vse do današnjega časa prihaja do izraza v zahodnjaških smereh. Po tem nauku lahko tudi pri individualnem personalnem človeku v neki vnovični reinkarnaciji pride do razvoja nazaj v neko žival. Iz teh zmotnih naukov o preseljevanju duš različnih smeri je iz potrebe človeka po pravičnosti nastalo odobravanje nešteti reinkarnacij, ki naj bi baje bile potrebne, brez predvidljivega konca, z vrnitvijo v kraljestvo živali, zamenjavo individualnosti in spola, dokler po neizmerljivih časovnih tokih po odstranitvi indiferentne karme (nejasen kozmičen pojem, krivde), človek ne bi dosegel neke višje časti brez prave personalne Božje bližine! Kakšen ljubezni prazen, grozovit krogotok!

Po nauku Svetega Pisma in Jezusovega razodetja po Jakobu Lorberju pa iz nekega individualnega, znova v osebo oblikovanega človeka, po njegovi telesni smrti v domnevnem razvoju nazaj, nikdar več ne more nastati žival. Božji načrt predvideva edino navzgor usmerjen razvoj Njegovega od Njega ljubljenega bitja v svobodi. Seveda lahko neka duša, ki po lastni krivdi ni dosegla popolnosti, v onstranstvu po pojavnosti zdrsne tudi v živalska stanja, nikdar pa v svoji pravi biti ne more izgubiti individualne človeške narave. (Pojem »pojavnosti« je pri Jakobu Lorberju sanjsko doživetje za poduk neke duhovno padle duše.)

V velikih Lorberjevih delih o onstranstvu »Od pekla do nebes«, »Škof Martin«, »Duhovno sonce«, tudi v mnogih besedilih iz glavnega dela »Veliki Janezov Evangelij« je potrjeno, da vsaka človeška duša praviloma le enkrat samkrat živi na enem nebesnem telesu, da bi potem v večnosti živela v duhovnem onstranskem kraljestvu, tako kot pred svojim padcem v materijo. Tudi v smrti odloženo materialno telo bo po določenem času, po vrnitvi duše domov, kasneje spet povečano v duševno substanco in kot obleka pridano duši, s čimer je celotna, nekoč v materijo zgoščena duša, v povečanju znova preobražena in odrešena. Iz vidika Svetega Pisma in Jezusovega razodetja po Jakobu Lorberju je edino pomembna le odrešitev substancialne duše iz materije. To pa se praviloma zgodi na koncu enkratnega zemeljskega življenja, torej enkratne inkarnacije kot zemeljski človek, pri čemer se potem vsak nadaljnji razvoj duše nadaljuje v duhovnem kraljestvu onstranstva.

Kako po Jakobu Lorberju o tem diferenciranem področju razmišlja Gospod Sam, izhaja iz Njegovih besed iz šeste knjige »Velikega Janezovega Evangelija«, 61, 3: »Pogosto ste že slišali o preseljevanju duš. Daljno Jutrovo še dandanes trdno verjame vanj. Toda takšno verovanje je pri njih zelo onesnaženo, ker verujejo, da se

človeška duša znova vrne v živalsko meso. Vendar temu niti približno ni tako.

Da se človekova duša tega sveta sestoji iz sveta mineralov, rastlinstva in živalstva ter se zavrti navzgor vse do človeške duše, vam je v največji meri že bilo pokazano, pa tudi, kako se to dogaja v utrjenem redu. Vendar se nazaj ne preseljuje več nobena še tako nepopolna človeška duša, razen v duhovnem srednjem kraljestvu po zunanji pojavnosti zaradi njenega ponižanja in iz tega morebitnega izhajajočega poboljšanja. Ko se je to doseglo do neke določene stopnje, preko katere pa potem zaradi pomanjkanja višjih usposobljenosti ne gre več naprej, lahko takšna duša nato preide v neko zgolj stvarsko oživiljenost na kateremkoli drugem nebesnem telesu, se pravi v njegovo duhovno, ali pa se tudi, če tako želi, še enkrat inkarnira v meso ljudi te zemlje, po tej poti pa si lahko pridobi višje usposobljenosti in s pomočjo le-teh celo doseže Božje otroštvo.

Tako se tudi iz drugih svetov duše preseljujejo v meso ljudi te zemlje, da bi si v taistem pridobili tiste neštete mnoge duhovne lastnosti, ki so potrebne za dosego resničnega Božjega otroštva. «

Gospod torej razlikuje zemeljske duše, ki izvirajo čisto iz dušnih atomov te zemlje in zvezdne duše iz drugih nebesnih teles, ki se smejo prostovoljno inkarnirati na tej zemlji, ker bi prav tako rade pridobile prednost zemeljskih otrok; želijo doseči Božje otroštvo. Te zvezdne duše izvirajo iz popolnejših sfer in so duhovno daleč bolj zrele kot iz snovi te zemlje izvirajoči ljudje. Zato pa je njihovo zemeljsko potovanje tudi posebno težko. To so pogosto nadarjeni umetniki, ki človeštvu prinašajo tolažbo in duhovno pomoč. Pogosto so še posebno duhovno nadarjeni ljudje, ki svoje svete sledove zapuščajo v srcih ljudi. Tudi njim je ob inkarnaciji na tej zemlji odvzet spomin na njihovo preteklost. Zaradi posebne duhovne mogočnosti, ki je pogojena z njihovo predispozicijo [trajna telesna ali duševna pripravljenost za kaj: SSKJ], lahko ljudstvom posredujejo blagoslov, tudi s političnim vplivom. Možen pa je tudi tragičen neuspeh takšnih ljudi, ki nadvse občutijo nepopolnosti zemeljskih ljudi in jih pričnejo prezirati in obsojati. Razen velikih ljubečih ljudi, lahko postanejo tudi veliki črtilci [zastar. sovražnik, nasprotnik: SSKJ] in nad človeški svet prinesejo nesrečo, da, lahko postanejo izraziti hudiči, če zdrsijo v napuh. Lahko pa takšni izjemni ljudje močno vplivajo tudi s svojim dobrim zgledom. Odstotek teh zvezdnih duš v razmerju do čistih zemeljskih ljudi naj bi po Jakobu Lorberju znašal okoli en do dva odstotka. Nihče ni upravičen, da bi samega sebe morda imel za takšno zvezdno dušo. To lahko pri drugih ljudeh, ki nam padejo v oči zaradi svoje nenavadne kvalitete, zgolj

potihoma predvidevamo v naši notranjosti. Hkrati pa moramo vedeti, da Gospod čiste otroke te zemlje ne ljubi nič manj in je prav njih pozval k Svoji veličastnosti.

V 6. verzu istega poglavja Gospod nadaljuje: »Ker pa je ta zemlja takšna šola, jo zato tudi Jaz obravnavam tako potrpežljivo, uvidevno in popustljivo. Kdor med vami to lahko razume, naj razume; toda naj to zadrži zase, ker ne bo dano vsem doumeti vse te skrivnosti Božjega kraljestva. Če pa vendarle najdete nekoga, ki je morda otrok pravega duha, temu lahko postopoma razodenete to ali ono skrivnost, vendar tudi le za njega samega; zakaj Jaz hočem, da si pravi človek vse to pridobi z lastnim trdom po Mojem nauku.«

V 8. verzu se Gospod še enkrat povrne k skrivnosti reinkarnacije: »Človeku mnogo takšnih izrednih skrivnosti razodeti skozi usta nima nobene ali pa ima le zelo majhno korist in vrednost; kajti prvič tega ne dojame, in drugič mu kaj takšnega, zanj nedojemljivega, zlahka zmoti vero, ki jo je za silo vendarle že sprejel. Zakaj, da bi le-to dojel v pravi, notranji, duhovni življenjski globini, očitno potrebuje več kot le mrtvo besedo postave in prerokov. «

Iz teh besed lahko razvidimo, da Gospod o tem področju govori le skrajno zadržano in se Mu to za samo vero ne zdi tako pomembno. Zato tudi mi tega ne bomo precenjevali. Videli bomo še, da lahko pretirano razglabljanje o tej skrivnosti privede do težkih duhovnih zmed.

Toda še prej pa naj omenimo nekatere izjeme, kdaj tudi lahko po Gospodovem naročilu pride do druge ali tretje inkarnacije na tej zemlji, če naj bi bila iz najvišje duhovne sfere na ogroženem človeštvu izpolnjena posebna naloga. Kot primer mislimo na nadangelskega duha kot je Mihael, ki se je pred vesoljnim potopom na tej zemlji inkarniral kot Sehel; kasneje, v naslednjem časovnem prelomu, kot Elija, končno za pripravo poti za Gospoda kot Janez Krstnik. Tako je omenjena še ena vnovična zemeljska inkarnacija nadangela Mihaela ob koncu našega časovnega veka.

Avtorju je razen tega ob nekem romanju skozi deželo Izrael v ortodoksnih samostanih v dveh primerih padlo v oči, da so tam bile na ogled ikone, na katerih je Janez Krstnik ponazorjen z velikanskimi angelskimi krili. Tam je bil nehote opomnjen na Mihaela-Janeza pri Jakobu Lorberju. Gre za zelo stare ikone, za katere se zdi, da namigujejo na to, da je v starejšem času v ortodoksni cerkvi bilo znano podtalno vedenje o povezavi inkarnacije nadangela Mihaela in Janeza Krstnika. Posebno izrazito je bilo

to v tistem, kot lastovičje gnezdo v skalah zgrajenem, prastarem samostanu Sv. Georga v Vadi Keltu, med Jeruzalemom in Jeriho.

Če Gospod nekemu angelskemu duhu zaupa posebno poslanstvo, da bi človeštvo rešil iz Bogu nasprotne stiske, se lahko zgodi, da Bog v Svoji usmiljenosti pošlje med ljudi takšne sle nebeške ljubezni, modrosti in oblasti, da bi le-ti spet videli višjo luč. To potem niso reinkarnacije, temveč inkarnacije visokih duhov po vzoru Gospoda Samega, ki se je res inkarniral v našem mesu. Praviloma pa se nobena v onstranstvu živeča duša ne želi še enkrat inkarnirati na tej zemlji. Vemo, da Gospod nikogar ne sili. V peti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 136, 6, nas Gospod še nadalje informira: »Za kakšno največjo nesrečo imamo na zemlji, če je nekdo ubit! Toda v onstranstvu se zdi še tisočkrat hujša nesreča, če je neka že tam bivajoča svobodna duša prisiljena, da se vrne nazaj v svoje umrljivo, smrdeče in neokretno telo! Zatorej nikomur ne bi storili nič dobrega, če bi ga znova priklicali nazaj v to zemeljsko življenje.

Tam so sicer zle duše, ki jih lahko naravnost imenujemo hudiče. Tem onstran gotovo gre deset tisočkrat slabše, kot se godi nekemu še tako ubogemu in preganjanemu beraču na tej zemlji, toda med vsemi temi mnogimi, za katerih število lahko domnevamo, da jih je doslej dobrih deset tisoč milijonov po arabskem načinu štetja, ni nobene, ki bi še enkrat želela pretrpeti pot mesa. Če pa že nesrečni nikakor ne želijo nazaj na to zemljo, koliko manj si potem to želijo tisti, ki so v onstranstvu srečni!« ... Glede vseh teh skrivnosti Gospod svetuje k največji zadržanosti. Tukaj nismo brez razloga poklicani k sveti treznosti in pazljivosti, ko pa je to, za povprečnega človeka v temo ovito dogajanje, vendar tudi področje, katerega se rad poslužuje nasprotnik. Vemo, da padli duhovi radi lažejo in se v dvojni svetlobi občasno obdajo z navidez nebeško auro. Tukaj še posebej velja apostolova beseda: »Preizkusite duhove!«

Razpasla se je pravšnja obsedenost z reinkarnacijo. Lažni Kristusi nastopajo za vsakim vogalom, ljudje, ki imajo sami sebe za »Gospodove maziljence«. Pojavljajo se celo psevdo-religiozna grupiranja okoli ljudi, ki imajo sami sebe za inkamirane angele ali pa celo reinkarnacijo device Marije ali pa apostola Janeza, Petra ali Pavla. Drugi trdijo, da so v prejšnjem življenju bili Marija Magdalena. Spet drugi se imajo za reinkarnacijo Frančiška Asiškega ali pa tudi zgodovinsko pomembne osebnosti kot sta Aleksander Veliki ali Julij Cezar in drugi. Takšno zmotno prepričanje iz duhovnega napuha se potem izrodi v bolezensko oblastnost in je neskladno z Božjim kraljestvom, ki zahteva ponižnost in ljubezen.

Veliki duh - ki je tako ali tako brez povratnega spomina na svojo visoko preteklost - deluje prepričljivo s čistostjo, ljubeznijo, ponižnostjo in modrostjo. Kar nekako slutili bomo njegovo pomembno poslanstvo in izvor, ne da bi nas on nujno močil. Po Gospodovem vzoru bo takšno bitje, ki mu je bila zaupana Božanska naloga, previdno zakrilo svojo notranjo osebo, da bi s tem upoštevalo svobodno voljo soljudi.

Brleče blodne luči pa so zaradi svoje vsiljivosti in nečistosti kmalu spoznane za lažne preroke. Nihče izmed nas se ne sme hvaliti s tem, kar je nekoč morda bil. Tako ali tako nam je odvzet povratni spomin, tako da lahko domišljijo na takšen način vname le napuh. Sami sebe bi morali razločno spoznati za nekoristne hlapce, neznatne in šibke, se zahvaliti Gospodu, da Mu smemo slediti; smemo Ga tudi prositi za pomoč.

Če bi bila reinkarnacija pravilo v Božjem načrtu, potem bi bila mnogim dušam, ki so bile po neskončni in utrujajoči poti skozi naravna kraljestva spet zbrane v popolnost človeške duše, zaprta pot do inkarnacije v mesu.

Dodamo naj še, da so mnogi religiozno žejni ljudje našega časa neodporni proti sprejemu zmedene pisane mešanice različnih verskih smeri, ki so v sebi polne nasprotij. Semkaj sodi tudi včasih goreče zastopano strinjanje z večkratno reinkarnacijo. S tem je enkratnemu odrešitvenemu delu Jezusa Kristusa odvzet njegov centralni pomen. Grozljivo neoseben reinkarnacijski cikel je s tem postal vendar nesmiseln. Pred Njegovim ljubezenskim dejanjem se vse zaledenelo raztopi.

Verno pritrjevanje Jezusovemu odrešitvenemu dejanju, tistemu ključnemu dogodku človeške zgodovine, v Njegovem dejavnem nasledstvu je za nas kristjane neobhodno nujno. To ni nikjer drugje tako izrecno poudarjeno kot v poslanstvu Jakoba Lorberja. Zatorej je povsem brezplodno na dolgo in široko zgubljeni se v jalovih špekulacijah o nebistvenem. Resna beseda za pojasnilo pa je bila v tem okviru vsekakor potrebna.

Dr. Rainer Uhlmann
[Tako mi je govoril Gospod](#)